

чешкомъ къмъ Минковата кѣща.

Здравко незнаѣше нищо за съдбата на своята майка, мѣка свиваше сърдцето му. Дали е жива? Но тамъ, тамъ въ Минковата кѣща има затрупани живи хора, той чу глухитѣ имъ стонове, животътъ имъ висѣше на косъмъ. Всяка минута е скѣпа.

„Обещахъ и ще бѣда изпълнителенъ и смѣлъ, за да стана достоенъ бранникъ“ — си спомни Здравко обещанието на орлето. И той ще изпълни своятъ дългъ!

Ето тѣ сѣ вече предъ разрушената кѣща. Никакви гласове! Здравко изтрѣпна. Дали сѣ живи? Ами ако само така му се е счуло? Той започна да вика съ всички сили: „Ало, обадете се! Ние ще Ви спасимъ!“

Въ това време поручика направи огледъ на разрушената кѣща. Прозорцитѣ на мазето и входоветѣ бѣха затрупани. Ясно бѣше, че спасителната работа трѣбва да се ръководи отъ самитѣ затрупани.

— Момче, успокой се! Ще ги спасимъ! Слушай, ти започни да копаяшъ тамъ въ дѣсно отъ края на улицата, а азъ отъ тука. Щомъ чуешъ викове веднага ми обади! Но внимавай и леко съ кирката!

Спокойнитѣ и наставнически думи на поручика, подеиствуваха ободрително на Здравко. Той се залови веднага на работа. Внимателно почукваше върху бетонитѣ парчета, отмѣстваше съ ръце тухлитѣ, дърпаше дѣскитѣ и пакъ почукваше. Едра потъ капѣше отъ неговото лице. Ръцетѣ му се бѣха разранили, но той не чувствуваше нищо.

Здравко се послуша! Да, нѣмаше никакво съмнение — единъ смѣсенъ шумъ отъ радостни викове достигна ясно до неговитѣ уши!

— Господинъ поручикъ, Господинъ поручикъ, тѣ сѣ тука! Ясно чувамъ гласоветѣ имъ — извика радостно Здравко.

Поручикътъ дотърча, той се просна по цѣлата си дължина върху развалинитѣ и извика: „Ало, ало чувате ли ме?“

— Даа — отговориха нѣколко гласа едновременно, примѣсени съ радостенъ плачъ на жени и дѣца.

За моментъ шумътъ утихна. Единъ мѣжки гласъ се дочу изъ подъ развалинитѣ — Ало, работете спокойно, ние се отдрѣпваме въ дѣното на мазето. Има достатъчно мѣсто. Въздухътъ е доста тежъкъ, но ще потърпимъ.

